

Referat despre poezia Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, scrisa de Lucian Blaga - prima parte

Arta poetica ce deschide volumul Poemele luminii (1919) e unul dintre cele mai cunoscute texte programatice din literatura noastra. A fost publicat initial in "Glasul Bucovinei", in ianuarie 1919, apoi in "Renasterea romana", in martie 1919. Doua dintre liniile definitorii ale creatiei blagiene se fixeaza de la acest prim volum: interferenta intre poezie si filosofie si alternanta celor doua ritmuri sau tempo-uri interioare caracteristice - avant si contemplatie, "flux si reflux", cum le numeste poetul insusi. Aceste doua masuri launtrice sunt doar in aparenta contradictorii, caci ele apartin aceluiasi elan al cautarii si aceleiasi aspiratii de dez-marginire, de contopire cu Marele Tot.

Regasim in acest poem, anticipata in parte, asa-numita teorie a "minus-cunoasterii" din Eonul dogmatic. Ideea era deja conturata in 1915, fiind formulata in perioada elaborarii poeziei in felurite moduri: "Datoria noastra in fata unui adevarat mister nu e sa-l lamurim, ci sa-l adancim asa de mult incat sa-l prefacem intr-un mister si mai mare", scrie poetul in Pietre pentru templul meu.

In Trilogia cunoasterii Blaga pune in relatie conceptele de "cunoastere luciferica" si "cunoastere paradisiaca". Gandirii paradisiace, rationale, ii e refuzata cunoasterea autentica, atingerea esentelor si a misterelor. Pentru omul primordial lumea era un univers unitar, integrator, ale carui reprezentari purtau marca simbolismului, a exprimarii simbolice, sintetice.

In efortul de a reface actul divin al creatiei, omul incearca sa reconstituie limba originara, aceea creata de Dumnezeu. Cuvintele originare, astazi uitate, au construit lumea. Neputand recupera aceasta limba originara, omul a re-nu-mit lucrurile carora le uitase numele. "In "limba pierduta", in care Dumnezeu a dat nume lucrurilor, omul sfinteniei nazuiește spre "cunoasterea paradisiaca", in masura in care fiinta lui insusi tinde sa se confunde cu fiinta lui Dumnezeu" (E. Todoran, Lucian Blaga. Mit. Poezie. Mit poetic).

Astfel, efortul poetului e acela de a proiecta "in misterul lumii un inteles, un rost, si valori care izvorasc din cele mai intime necesitati ale vietii si ale duhului meu. Omul trebuie sa fie creator - de aceea sa renunte cu bucurie la cunoasterea absolutului" (L. Blaga). Asadar, cunoasterea absoluta (si a absolutului) raman si trebuie sa ramana apanajul exclusiv al divinitatii.